

μία διδασκαλία<sup>1</sup> Οἱ λόγοιοι οὗτοι ἱερομόναχοι, μετὰ ζήλου πολλοῦ διδάξαντες καὶ συγγράφοντες ἱκανὰ καὶ ἄξια λόγου, ἐπραξαὶ πολλὰ οἱ μαθηταὶ αὐτῶν τοσοῦτον προώδευσαν, ὥς ἐλευθέρως ἐξεφράζοντο Ἑλληνιστὶ καὶ καλῶς ἐγίνωσκον τοὺς κανόνας τῆς φιλολογίας καὶ λογικῆς<sup>2</sup>. Ἐν αὐτῇ (Σλαβογραικο-λατινικῇ Ἀκαδημίᾳ) τῷ 1720 ἐδίδασκε τὴν Ἑλληνικὴν ὁ ἄξιος λόγου Κεφαλλῆν Ἀθανάσιος ὁ Σκιαδάς<sup>3</sup>, εἶτα Ἀθανάσιος ὁ Κοντοειδῆς, Ἀρχιμανδρίτης, 'μετ' αὐτὸν<sup>4</sup>, καὶ εἰτις μετὰ τοῦτον ἕτερος. Τῷ δὲ 1806 μέλος τοῦ ἐν Μόσχᾳ Πανεπιστημίου ἦν Μιχαὴλ ὁ Δημητρίου, Ἕλλην<sup>5</sup>.

Ἐν δὲ ἔτει 1586 ὁ Ἄντιοχείας Πατριάρχης Ἰωακείμ, εἰς Ῥωσσίαν ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου τοῦ Β' προέτρεψε τὴν Ἀδελφότητα Ἀβόβης εἰς σύσασιν Σχολῆς καὶ τυπογραφείου ὁ Ἐπίσκοπος Ἀβόβης Γεδεών, καὶ τὸ ἱερατεῖον τῆς Ἐπαρχίας του συνέδραμον τῇ ἀδελφότητι εἰς τὴν ἐπιχείρησιν. Καὶ δὴ τῇ τούτων αἰτήσῃ ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχου Ἱερεμίου εἰς Ἀβόβην ὁ Ἐλασσῶνος Ἀρσένιος, ὅστις ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἑλληνικῶν ἐν τῇ νέᾳ Σχολῇ τῆς Ἀβόβης καὶ ἐδίδαξεν ἐπὶ ἔτη δύο<sup>6</sup>.

Ὁ δὲ Πατριάρχης Ῥωσσίας Φιλάρετος (1620) ἐπισκεψάμενος τὸ Κλεβον συνέστησεν ἐπίσης ἐν τῇ Σταυροπηγιακῇ τῶν Θεοφανείων Ἀδελφότητι Σχολὴν, ἐν ἣ ἔμελλον διδάσκεισθαι οἱ φοιτῶντες τὴν Ἑλληνικὴν, Σλαβονικὴν, Πολωνικὴν καὶ Λατινικὴν γλῶσσαν<sup>7</sup>.

Ἐν Καφφᾷ (Θεοδοσίᾳ) τῆς Κριμαίας (Ταυρίδος) παρὰ τοῖς ἐκεῖ ἀπωκισμένοις ὁμογενέσι τὰ φῶτα μετεδίδοντο ἀπὸ Τραπεζούντος ἰδίως. Παρθενίου τοῦ Μεταξοπούλου, Τραπεζούντιου (1775), ὁ διδάσκαλος Δαβὶδ ἱερεὺς καὶ Οἰκονόμος τοῦ Καφφᾷ ἐν ἔτει 1770 τοῦ

(1) Ὅρα Σύνοψιν τῆς Ῥωσσοικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Φιλολογίας ὑπὸ Φιλάρετου Χαρχοβίας, 1859. σελ. 360. (ἐκ τῆς αὐτῆς μεταφρ.)

(2) Ἐνθ. ἀνωτ. σημ. 4.

(3) Ἀ. Μαζαράκη Βιογραφ. Κεφαλλῆν. σελ. 156. 650. Βρετοῦ Β', 334.

(4) Μελετίου Ἐκκλ. Ἱστορ. Δ', 143.

(5) Σ. Ἀρ.

(6) Ἐνθ. ἀνωτ. σημ. 3. (σελ. 85.)

(7) Ἐνθ. ἀνωτ. σημ. 2.

